

Kurs: **Examensarbete, kandidat, jazz BG1016 15 hp**

2015

Konstnärlig kandidatexamen i musik 180 hp

Institutionen för jazz

---

Handledare: Sven Berggren

Oskar Alex

# **Att Skriva Musik Tillsammans**

Komposition samt arrangering av musik tillsammans  
med Arvid Ingberg, och bildandet av bandet Tall Tales

Skriftlig reflektion inom självständigt, konstnärligt arbete

Det självständiga, konstnärliga arbetet finns

dokumenterat på CD-skiva





# Innehållsförteckning

<b>Min Bakgrund .....</b>	<b>4</b>
<b>Mitt Syfte .....</b>	<b>5</b>
<b>Process.....</b>	<b>6</b>
1. Planering .....	6
2. Komposition, a) Brainstorming .....	6
2. Komposition, b) Låtfärdigställning .....	8
3. Arrangeringsperiod .....	9
4. Repetitionsperiod .....	10
<b>Resultat .....</b>	<b>12</b>
Frog .....	12
The Stallion .....	12
For You .....	12
Insider.....	12
Bully (Part I) .....	12
Into The Flames.....	13
Only Mortal.....	13
Oh Wow .....	13
The Vault.....	13
Playground .....	13
Bully (Part II) .....	13
Om Natten .....	13
Sweet Morning .....	14
Couldn't Be Myself.....	14
Slutgiltig Reflektion.....	14
<b>Avslutande Tankar och Tack.....</b>	<b>16</b>



## Min Bakgrund

Jag räknade idag ut att jag har spelat elbas i 12 år. Jag började spela som elvaåring på musiklektionerna i femte klass. Det var ingen musikskola, men på den vanliga musikundervisningen fick vi prova på alla möjliga olika kompinstrument. Jag hade innan dess haft en liten tanke på att jag ville hålla på med musik och börja på Kulturskolan i Solna, men det var mer baserat på fantasi än någon musikalisk erfarenhet eller upplevelse. Och önskelistan löd; piano, trummor och gitarr, i den ordningen. Jag tror inte ens att jag hade ett grepp om elbasen som instrument. Väntetiden på att få börja ta lektioner i de andra instrumenten var otroligt lång, så jag stod fortfarande i kö. Men när vi började ha musiklektioner hände något; jag fastnade lite för elbasen, och fick hjälp hemma, av min mamma som också är basist. Hon lärde mig lite grunder och hjälpte mig att planka några basgångar, bland annat Hammerfalls "Renegade" och The Beatles "Love Me Do". Precis vid samma tidpunkt hade min pappa köpt The Beatles Anthology på DVD, och jag blev helt förhäxad av de fyra killarna från Liverpool.

Jag började lära mig fler Beatleslåtar, och efter en musiklektion i skolan stannade jag kvar och jammade med musikläraren på en Beatleslåt, (det kan ha varit Day Tripper) och fick några uppmuntrande ord av honom. Jag kommer ihåg att jag var överväldigad av en helt ny typ av glädje när jag gick hem, och jag kände väldigt starkt att jag hade hittat någonting väldigt betydelsefullt för mig. Omedelbart bytte jag önskeinstrument hos Kulturskolan från piano till bas, och bara en vecka senare fick jag en kallelse att få börja ta lektioner. Tur för mig att kön var så pass mycket kortare på elbas...!

Jag gick på Kulturskolan i flera år, och började samtidigt spela i ett rockband (The Nitwits) med några äldre killar jag träffade i sjätte klass. Jag fick också vara med i vissa projekt genom Kulturskolan, bland annat en uppsättning av musikalerna Grease när jag gick i sjunde klass, vars repetitioner och framträdanden på Bristol i Sundbyberg jag minns som bland det absolut roligaste och mest spännande jag någonsin gjort.

Av olika skäl bytte jag skola till åttonde klass, och fick plötsligt betydligt högre kvalitet på undervisningen än jag haft innan. Det gjorde att jag fick ett genuint intresse för många andra skolämnen, bland annat svenska, och var helt säker på att jag ville fortsätta plugga till något icke musikrelaterat när jag började gymnasiet. Men i nionde klass fick vi en ung, begåvad, och inspirerande musiklärare (som nu går på KMHs dirigentlinje!) som fick in mig på musiken igen. Vi var ett litet gäng som med hans hjälp började sätta ihop ett program inför sommaravslutningen, och jag blev på nytt otroligt indragen i musikens värld. Plötsligt hade jag bara sökt musikgymnasium inför hösten. Trots min helomvändning med skolvalet hade jag ändå tanken att jag skulle låta musiken vara ett fritidsintresse och sen plugga vidare med något annat. Men så blev det inte.

På Södra Latin fick jag spela med och lära känna många härliga människor jag fortfarande jobbar med idag, och jag fick verkligen vidga mina musikaliska vyer. Min fantastiska lärare Robert Sundin, som jag även haft på KMH, var ett stort stöd och hjälpte mig att utvecklas mycket. Efter gymnasiet blev det ett mellanår, och sen började jag på KMH där jag har gått sen dess. Här har jag fått vidga mina vyer ytterligare, och lära känna ännu fler härliga personer. Bland annat trombonisten och kompositören Arvid Ingberg som jag gjort detta musikärbete tillsammans med. Jag har fått chans att spela i många olika roliga projekt, och framförallt utvecklats

mycket som person. Tyvärr har jag haft en tråkig hälsokurva under min tid på KMH, med bland annat magproblem, balansproblem, ont i armen, och stress/ångest. Det är på bättringsvägen nu, men jag önskar givetvis jag mått bättre eftersom det stundtals har varit väldigt tungt. Men det går inte att ändra på nu, och jag är ändå väldigt glad och tacksam för tiden jag spenderat här.

## Mitt Syfte

Slutprodukten av mitt examensarbete blev en konsert som spelades in, men syftet låg mest i vägen till konserten. Jag skulle nämligen samarbeta med en kompis, och vi skulle skriva/arrangera allt material tillsammans, något som varken han eller jag gjort tidigare. Vi hade enats om att försöka förnya oss själva genom att ha som mål att röra oss mot musikaliska uttryck vi inte haft för vana att jobba med innan. Min tanke var således att dessa två faktorer; samarbetet, och beslutet att röra mig mot nya uttryck skulle få mig att utvecklas som person, kompositör, arrangör, musiker, och bandleadare, och detta var alltså mitt syfte. Jag ville bli berikad av att tvingas samsas med en annan människa som jag uppskattar och respekterar, om hur musiken skulle bli. Om jag hade gjort ett konsertprojekt helt själv hade det varit högre risk att jag fastnat i gamla mönster och vanor utan att märka det, och det var precis det jag inte ville göra. Jag ville bli utmanad och tvingas hitta nya lösningar på saker och ting.

Konserten hade inte något speciellt tema, grundtanken var bara att det skulle bli något nytt. En förhoppning var att samarbetsprocessen, utöver att bara vara utvecklande, även skulle resultera i musik som överträffade det vi hade åstadkommit var för sig, på egen hand. Om det blev som jag tänkt eller inte kommer jag gå igenom i denna reflektion, men oavsett resultatet så var vägen dit det viktigaste, och fokuset för mitt projekt.

Mer specifikt ville jag:

- Bli mer medveten om, få större förståelse för, och utveckla mina egna vanor/min egen stil genom att 'bolla' mina idéer mot någon annans kreativa/klangliga bollplank, och vice versa; genom att jobba med någon annans idématerial som grund.
- Bli bättre på att undvika att låsa mig vid saker, utan istället vara öppen för att musiken kan bli mycket mer än jag själv tänkt från början genom att ta in andras idéer öppet och fördomsfritt, både i kompositions/arrangeringsprocessen, men också i replokalen med input från de som kommer vara med i bandet. Men även att utveckla förmågan att veta vilka idéer jag faktiskt tror på och verkligen stå för dem om det behövs.
- Bli bättre på att döda mina 'darlings'.
- Bli mer produktiv och komma i bättre kreativ form genom att skriva mycket oftare.

# Process

## 1. Planering

Att jag och Arvid skulle jobba ihop växte sig fram ganska naturligt. Jag hade ingen aning om vad jag ville göra som examensarbete, och han var inte heller helt säker. Det var jag som drog till med att vi kanske borde skriva något tillsammans, och då var det som om något klickade för oss båda. Vi har alltid pratat om att skriva/jobba ihop på fler sätt än att bara spela varandras musik, och jag tror att vi båda insåg att detta skulle vara ett perfekt tillfälle. Vi spånade vidare under förhållandevis lösa former innan vi spikade att det faktiskt skulle bli av, och bestämde oss då för att ha ett riktigt möte och formulera vad vi ville göra. Detta möte ägde rum den 18 september. Mycket av det vi pratade om beskrivs under föregående parti, men vi bestämde oss också för vilka som skulle vara med i bandet, bland annat. Visionen om bandet var på ett sätt det som mest kom att forma musiken. Det var så att säga det enda som inte var ett helt oskrivet blad från början, och det var inspirerande att ha ett band med individer, som alla har väldigt egna musikaliska uttryck, att visualisera när en kastade sig ut i det okända med helt nya låtidéer och ett helt nytt arbetssätt för oss båda.

Bandet:

Oskar Alex: elbas

Arvid Ingberg: trombon

Samuel Muntlin: träblås

Rasmus Lindelöw: klaviatur

Emmanuel Hailemariam: gitarr

Erik Fhager: gitarr

Sebastian Ågren: trummor

Johanna Edberg, sång, gäst på tre låtar.

Albin Grahn, trumpet, gäst på två låtar.

Valet av att ha två gitarrister var en kraftfull källa för inspiration och låtidéer. Ingen av oss hade haft ett band med två gitarrister innan, och detta val blev en tydlig symbol för det lite 'rockigare/skitigare' soundet vi bestämt oss för att undersöka, gentemot det mer blåsinriktade/organiska vi haft en tendens att jobba med innan. Efter en period av brainstorming kring ett namn på projektet fick jag ur mig "Tall Tales" som blev det slutgiltiga bandnamnet.

## 2. Komposition, a) Brainstorming

Brainstormingperioden inleddes på allvar den 22 september, då jag och Arvid skulle testa att "skriva ihop" för första gången, något som varken han eller jag som sagt provat på innan. Vi hade båda skrivit mycket, men bara på egen hand, och



hade under det inledande mötet pratat om våra respektive kontrollbehov som ett eventuellt orosmoment gällande projektets välmående. Det första vi testade var alltså att sitta i samma rum och skriva från "scratch", baserat på en ganska vag idé Arvid hade. Vi märkte fort att det var väldigt svårt, och krävde mycket mer energi och tid än vad det gav i form av användbart material. Jag kände mig förvånad över detta eftersom jag helt enkelt antagit att vi skulle kunna briljera tillsammans och skriva fantastiska saker direkt, på plats. Man kanske kan kalla det överoptimism. Vi pratade om det och kom fram till att vi inte skulle låta detta inledande nederlag hindra oss, utan att vi bara behövde hitta ett hållbart arbetssätt för att skriva som fungerade för just oss.

Idé nummer två bestod av att göra betydligt mer färdiga skisser på varsitt håll, och sen visa upp dem för den andre, under premisen att skisserna var vidöppna för den andres input/kreativitet. Detta visade sig fungera betydligt bättre. De nya idéerna gav mycket mer riktning som kunde sätta igång den andra, samt var betydligt lättare att sätta in i sammanhanget och "höra" med bandet i huvudet. Det föll sig ännu mer naturligt att välja denna arbetsmetod i och med Arvids frekventa vistelse i Luleå med Norrbotten Big Band, som gjorde att vi inte skulle kunna ses så överdrivet mycket. Vi bestämde oss då för att upprätta en Dropboxmapp och ägna hösten åt att producera idéer, samt ge input/feedback på varandras idéer för att försöka hitta fram till sådant som kändes klockrent för båda. Vi gjorde ljuddemos i Logic, och skrev inte ner en enda not förrän vi började arrangera runt jul. Detta fungerade väldigt bra. Vi kunde ladda ned varandras ljuddemos och lägga in melodier, ackord, eller klippa och klistra i formen, osv. Ett väldigt kreativt sätt att jobba med musik, tycker jag!

En utmaning visade sig dock relativt omgående, nämligen svårigheten i att ge och ta kritik. Från början var det rätt jobbigt, och jag kände ett starkt motstånd mot att säga om det var någonting Arvid hade gjort som jag inte gillade. Men som tur var fick jag verkligen chansen att utveckla denna förmåga; att ge kritik på ett moget och konstruktivt sätt, i och med att projektet fortskred, och jag blev mer och mer bekväm med det. Det var några få av Arvids idéer som inte satte igång något hos mig, och istället för att undanhålla detta insåg jag att jag var tvungen att säga som jag tyckte på ett bra och sakligt sätt. I vissa fall förstod Arvid vad jag menade och vi enades i de fallen att inte fortsätta med de idéerna. I de fall då han ville stå fast vid någon idé kunde det bli en diskussion, och då fick jag ibland uppleva en annan sak. När lite tid passerat kunde jag plötsligt börja gilla idéer jag varit kluven till först. Diskussionerna och oenigheten gav vissa idéer en chans att växa, och vissa av dem blev jag faktiskt väldigt fäst vid, kan man konstatera nu med facit i hand.

Svårt var också att gräva ner sitt ego och i gengäld kunna ta kritik på ett sunt sätt. Att veta skillnaden mellan att stå på sig bara för att en vill ha rätt, eller för att man faktiskt tror på en idé och vill få den andra att se det man själv ser i den. Särskilt i början var det smärtsamt när Arvid inte gillade något jag hade gjort, men jag tycker att jag blev bättre på att släppa känslorna och inte ta sådant personligt under projektets gång.

Vi jobbade alltså med låtidéer via internet, och sågs för att lyssna igenom och prata om dem när Arvid periodvis var i Stockholm. Denna process pågick ända fram till runt vecka 50, då Arvid tryckte på att vi borde sätta stopp för idéer och börja färdigställa materialet, vilket var en väldigt bra idé. Vid det laget hade vi samlat på oss totalt 32 stycken ljudskisser. Vissa hade redigerats och byggts vidare på av båda, andra var i princip färdiga i sin grundform, och andra var långt ifrån färdiga. Vi siktade in oss på 14 stycken idéer som vi tyckte hade potential och ville börja jobba med att färdigställa som den slutgiltiga repertoaren inför konserten. Det var

en väldigt ren känsla att göra denna gallring, och det kändes tydligt att vi vänt blad och gått vidare till nästa kapitel, nämligen låtfärdigställarperioden.

## 2. Komposition, b) Låtfärdigställning

När vi bestämt oss för vilka låtar som skulle färdigställas fastställde vi vad som saknades på varje idé, och delade upp arbetsbördan. Arvid skulle skriva på några av mina, och jag skulle skriva på några av hans. Det blev punktinsatser med melodier här och där, några nya delar, färdigställda former. Vi stötte på några problem med vissa låtar, som först kändes som om vi inte kunde "lösa", men efter mer arbete fick vi till slut färdigt versioner på alla låtar som kändes OK för båda. Bland annat kan jag nämna refrängen på The Stallion som det totalt gjordes fyra versioner av, varav vi kände oss mest nöjda med den sista. Jag hade stått för utpumpandet av nya refränger, men vi kokade ner det till att de inte fungerade eftersom de kändes för mycket som en 'helt ny del', istället för en naturlig del av låten. I den fjärde versionen hittade vi tillsammans på en refräng som baserades på byggstenar från andra delar i låten, och fick då till något som passade bättre in i helheten och kändes mer som en naturlig fortsättning.

Här kan nämnas att jag och Arvid kunnat konstatera att vi på vissa sätt är väldigt lika, och på andra sätt väldigt olika i vårt komponerande, men att vi lyckligtvis kompletterar varandras olikheter. Jag fann mig i rollen som den som hade en tendens att alltid vilja göra lite mer, lägga till en ny del, byta ut ett ackord, göra om någon melodi, lägga till någon variation andra gången en parti kommer, eller riva upp en del totalt och göra om den för att jag inte tyckt att den varit tillräckligt bra. De positiva kvalitéer som jag tycker detta arbetssätt för med sig är helt enkelt en god raffinering av materialet. Jag tror att det mänskliga örat trivs med igenkännanden, men att man inte ska underskatta värdet av subtil förändring för att fortsätta stimulera lyssnarupplevelsen. De negativa kvalitéerna är helt enkelt att det ibland kan bli alldeles för mycket om man överpillar med ett material. Man kan kväva idéer som kanske behöver tid att fastna hos åhöraren genom att variera dem för fort. Att vara för kritisk mot det man har skrivit kan också resultera i att man tappar omdömet och skrotar något bra, alternativt att man aldrig nöjer sig och till slut varken vet ut eller in med ett parti eftersom man t.ex. har gjort fyra olika versioner. Och det är där jag är väldigt tacksam för att ha fått jobba med Arvid, eftersom han är väldigt olik mig på den här fronten.

Arvid är mycket bättre på att lyfta fram värdet i enkla och okomplicerade saker, och på att kunna se en helhet och veta när det blir för mycket (eller för lite) av någonting. Han har väldigt lätt att göra tydliga motiv och idéer som det inte är något snack om, som åhörare förstår man direkt vad han vill säga. Hans idéer är väldigt "rena" och kommer till poängen fort, t.ex. genom en jättebra hookig melodi, eller en tydlig catchig ackordföljd. De fallen där min musikaliska överenergi resulterar i en kakafoni av övermättnad och fragmentering, kan han balansera ut mig genom att gallra och rensa för att få fram endast det som är väsentligt. Men ibland kan ett enkelt tema eller parti behöva en variation, knorr, eller twist för att få mer riktning, och i de fallen kan jag i gengäld komplettera honom genom att vara påhittig och "spruta" med idéer eller förslag på hur man skulle kunna lägga till eller variera något.

Detta återspeglades också i hur vi jobbade med varandras idéer. Jag hade en tendens att ta mig mycket friheter och göra om rätt mycket i de idéer som jag

jobbade med genom att förändra dem på en ganska grundläggande nivå, t.ex. genom att ändra taktart, stuk, ackord, melodi, osv. Arvid hade snarare en tendens att inte pilla så mycket i mina idéer, utan snarare bygga fler lager på höjden, t.ex. genom att skriva en genialisk melodi över en ackordföljd eller ett groove som jag gjort.

Som ett exempel kan jag nämna "For You", som började som en grundidé av Arvid. Det var en väldigt enkel och naken demo som han spelat in på akustisk gitarr och sjöng till. Den bestod av två delar med samma ackord, Im och IVm, hade en enkel tydlig melodi för versen, och en för refrängen, och gick i taktarten 4/4. Jag gillade grundkonceptet men kände att man skulle kunna ta det vidare. När jag plankade idén började jag höra saker, och tänkte ungefär att: "Nu jäklar ska jag se hur långt jag faktiskt kan ta detta". Jag hörde hur man skulle kunna göra om gitarrklangerna till en The Police-liknande plockfigur i 5/4. Jag lade till två ackord för att få en lite längre runda. Versdelen fick bli lugn och stillsam, med mjuka markeringar under gitarrpocket, och lite marschliknande virveltrumkomp. Jag skrev en ny versmelodi som efter lite feedback av Arvid också kom att innehålla frasavsluten från hans melodi. B-delen blev väldigt ösig, med pumpande oktavgitarr som klättrade uppåt, öppen hi-hat, och stora täta gitarrackord under det. Rockigt helt enkelt! Resten av Arvids versmelodi var så pass repetitiv att jag tyckte att den passade bättre som en drivande kompfigur på B-delen, och där funkade den verkligen jättebra. Arvid hade gjort en refrängmelodi också, som han gjorde om från en ensam röst till en vocoderkör över den ösiga B-delen med de nya ackorden, och det passade också jättebra. Jag minns att Arvid gillade hur jag gjort om grundidén men var kritisk till bland annat melodin, dock ändrade han sig efter ett tag innan vi hunnit göra om något. Jag vet inte om den växte för honom, eller om han egentligen gillade den från början men kände sig besviken över att jag hade flyttat på hans melodi till B-delen. Det lär jag få reda på när han opponerar den här rapporten.

Arvid är också väldigt bra på att hålla siktet på målet och se till att saker och ting blir färdiga i tid, t.ex. genom bra tidsplanering och upplägg. Samma dag som han föreslog att vi borde sätta stopp för idéer och börja gallra hade jag lagt upp tre nya idéer i Dropboxen, och hade kunnat fortsätta hur länge som helst (för länge alltså) om inte han haft omdömet att vända blad då. Med facit i hand kan det konstateras att det ändå blev väldigt tigt med tid, så det var verkligen ett ypperligt tillfälle att gå vidare i processen.

Denna dualism resulterade i att de 14 låtar som vi färdigställde efter låtfärdigställarperioden var låtar som vi aldrig skulle ha skrivit på egen hand. Vi lyckades hela tiden röra oss framåt och studsa på varandras kreativitet för att skapa någonting nytt, och kunde vända de kreativa konflikterna till bränsle för inspiration.

### **3. Arrangeringsperiod**

Arrangeringsperioden var på många sätt mycket mer rättfram än brainstorming- och låtfärdigställarperioden. Vi hade nu fått en mycket tydlig bild av låtarna som skulle ingå i konserten, och det som återstod var egentligen bara att först skriva ner allting i noter, och sedan instrumentera och arrangera musiken på ett bra och tydligt sätt. Vi hade pratat mycket om hur vi ville arrangera låtarna, så det allra mesta var redan färdigt i teorin och behövde som sagt bara skrivas ner.

Det var under jullovet som vi satte igång att arrangera, och då hade vi riktiga arbetsdagar hemma hos mig, med varsin dator uppriggad. Det var mestadels eget arbete, med förmånen att kunna snurra på stolen och rådfråga eller bolla något med den andre. Det var väldigt kul att jobba på det här sättet, och jag tycker att vi ska klappa oss själva på axeln över hur målmedvetna och flitiga vi var. Arrangeringen gick fort fram, och det slutade med att vi skrev ned ungefär hälften var, Arvid hann dock med några fler än jag eftersom han är så vass på Sibelius. Vi delade upp det så att man mestadels jobbade med den andres grundidéer, för att så mycket som möjligt färga varandras material, även i arrangeringsprocessen. Det var även bra att få plankta och lära sig den andres idéer på riktigt.

Som jag alltid tycker att det blir när man arrangerar märkte vi små kompositionshål i låtarna, som vi fick fylla igen i detta stadiet. Det var inga stora saker, utan mer detaljarbete med införandet av någon liten extra melodi eller något extra ackord, en takt plus eller minus, någon låt som behövde en solodel. Några exempel; vi märkte att 'For You' hamnat i en tonart där Emmanuels gitarrslinga i slutet behövde sluta på en ton som var en helton för hög för en vanligt stämd gitarr. Vi hade kunnat ändra tonart på For You, men eftersom The Stallion skulle gå direkt in i den låten, och vi inte ville sänka The Stallion eftersom dess lägsta bas och gitarrton var E, fick vi hitta en annan lösning. Vi gjorde då om solodelen i For You till en runda som alternerade mellan originaltonarten Bm och tonarten Am. När vi gick ur solodelen gjorde vi det under Am-partiet, och då kunde vi ha kvar gitarrslingan i sin helhet, med den höga sista tonen, i slutet. Playground hade inget slut, och Arvid kom med idéen att göra ett ritardando för att sedan landa i ett långsammare tempo med flera olika blåsfigurer som loopades oberoende av varandra. Oh Wow fick en nästan helt ny versmelodi, och en genialisk solodel som Arvid styrde upp.

Vi jobbade på fram till julhelgen och tog sen två veckors paus, för att efter det gå igenom alla arrangemang igen och göra några slutgiltiga justeringar. Alla arr var färdiga två veckor innan det första repet som skulle äga rum den 26 januari.

## 4. Repetitionsperiod

Repetitionerna var från början planerade som så att två rep var inbokade den 26e och 27e januari, och två rep den 2a och 3e mars, inför konserten den 6e mars. I mellanperioden var Arvid på turné med Norrbotten Big Band. I slutet av första repet (som gick väldigt bra och var otroligt roligt) visade det sig att en person i bandet hade dubbelbokat sig följande dag, och vi blev tvungna att flytta fram det repet till den 9e februari. Just med dessa två första rep gick vi alltså miste om förmånen att under två sammanhängande dagar kunna dyka ner i materialet, men det gick inte att lösa på något annat sätt, och det var bara att gilla läget. Den chansen fick vi istället i mars, samma vecka som konserten

Det gick bra att leda repen tillsammans, från början rådde det dock lite förvirring om vem som skulle räkna in, men vi bestämde oss för att ta "lead" vartannat rep. "Lead" innebär som det låter att man skulle ta ansvar för att leda repet, men att det givetvis var öppet för den andre att bisitta med kommentarer och feedback. Det slutade faktiskt med att det inte blev lika uppdelat som vi tänkt. Arvid är lite mer högenergisk och kvicktänkt än jag i repladersammanhang, och han har själv uttryckt en oro över att kanske ha "kört över" mig under repen. Jag upplevde det inte riktigt så, även om han svart på vitt förmodligen gav fler instruktioner och anvisningar än jag, särskilt under de första två repen då jag var lite lågintensiv på grund av strul med bihålorna. Men det var också för att han hade sina tankar mer samlade och högg kvickare på att lansera dem, men i och med att vi oftast tänkte

exakt samma sak så var det inget problem. Om jag ville ha något sagt så fick jag det sagt, och om jag inte höll med om någonting eller behövde diskutera något så kunde vi göra det. Det är svårt med millimeterrättvisa när det gäller sådana här saker, och om jag verkligen hade velat ha mer "sändningstid" så hade jag bara behövt sträcka på mig lite och aktivt ta mer plats. Men på ett sätt passade det mig bra att vara lite andrekommentator, och det viktigaste är att man hittar något som känns bra och avslappnat för båda tycker jag. Istället för att båda ska ha sagt exakt lika mycket under någon sorts nitiska förtecken.

Ett sätt som vi är mer lika än olika på är hur pass uppstyrda vi är, och vi var väldigt noga med att ta tid att lyssna igenom repen och anteckna feedback vi ville ge till nästa rep, så att vi inte skulle slösa tid på att göra sådant under själva repen. Allt sådant administrativt har i allmänhet funkat extremt bra eftersom jag och Arvid har tagit lika mycket ansvar för allt ifrån SMSande, till affischering, lokalbokning, mailkontakt, utskrifter, osv. Det har flutit på otroligt bra och jag tycker aldrig att det har känts som om man gått och dragit på ett för tungt lass helt själv, och det hoppas jag att han inte heller känt.

I och med att vi var effektiva med repetitionerna lyckades vi faktiskt repa in alla 14 låtar på våra fyra rep, och efter sista repet kändes det som att allt hade landat precis lagom. Varken över eller underrepeterat, utan en väl avvägd balans mellan att vi kände oss bekväma med materialet, och fortfarande hade en viss nerv kvar inför låtarna.

Några problem uppstod gällande logistik, sjukanmälningar, organisering, osv, det är trots allt oundvikligt i och med Murphy's lag. Dubbelbokningen av repet ovan är en av dem. Trots att det alltid är jobbigt när sånt händer tycker jag att Arvid och jag hittade en bra dynamik i hur vi hanterade såna saker också. Till att börja med är det otroligt skönt att överhuvudtaget vara fler än en person. Att få det där SMSet kvällen innan ett rep där det visar sig att någon har blivit sjuk är alltid tungt, även om det i ett sådant fall inte är någons fel eller något att göra något åt. Då är det skönt att ha en person att prata med.

Våra roller i dessa situationer blev dock att Arvid tog på sig att oro sig mest, t.ex. gällande att dubbelkolla att vi bokat rätt salar, att all information hade skickats in till tekniker, osv. Jag brukar själv ALLTID vara den som oroar mig mest i alla andra sammanhang, särskilt om jag håller i något själv, men om jag är med någon som oroar sig före jag hinner oro mig, och till och med kanske lite mer än jag, så blir jag helt otroligt lugn. Det känns som om i och med att någon annan tagit på sig ansvaret med att oro sig så kan jag släppa det helt. Så fungerade det alltså med mig och Arvid. Han har själv sagt att han till och med "maxade" sin oro vid vissa tillfällen för att jag skulle bli extra lugn, vilket han tyckte var skönt. Jag tror att det helt naturligt passade honom bättre att vara den som oroar sig och blir lugnad av någon som säger att det inte är någon fara. Och i gengäld naturligt för mig att vara den som försöker lugna. Det hade verkligen varit jobbigt för båda om vi t.ex. jagat upp varandra och fått den andre att oro sig mer och mer över någonting, eller om båda varit alldeles för laid back och inte haft den noggrannhet som oro faktiskt bidrar med.

Eldprovet kom dagen innan konserten då jag var i Norge och Norwegian Airlines ställde in alla flyg på grund av strejk. Vi blev ombokade till tåg, vilket tar sex timmar (från Oslo) istället för knappt en timme med flyg. Upplägget var att jag skulle flyga hem morgonen den 6/3 och vara i Stockholm runt åtta på morgonen. Med en tågresa hade jag alltså betydligt mindre tidsmarginal till soundcheck, och dessutom med risken att fastna i en snödriva någonstans vid gränsen och då missa

min egen examenskonsert. I efterhand kan konstateras att det från början var en lite väl liten marginal eftersom flyg också kan bli väldigt försenade eller helt inställda (som vi blev varse den veckan i och med strejken, sånt som "aldrig händer"). Efter en hel del korrespondens mellan mig och Arvid kom vi fram till att det var bäst om jag flög ändå, och jag bokade då en biljett med SAS istället. Allt gick bra, men det är ett bevis på att det inte alltid är bra att oroa sig för lite, vilket jag hade gjort inför flygningen den dagen. Jag hade helt enkelt antagit att allt skulle fungera utan problem. Om jag oroat mig lite mer skulle jag varit mer försiktig med att boka in något så tätt in på examenskonserten. Slutet gott allting gott.

## Resultat

Resultatet blev att jag och Arvid gjorde en konsert tillsammans i Lilla Salen på KMH den 6 mars, som vi planerat. Jag tänkte börja med att räkna upp de 14 låtarna i spelordning, och skriva lite om dem.

### Frog

En av låtarna som krävde minst energi att göra färdigt, och det är definitivt en av bådars favoriter. En grundidé med stuk och ackord, som sedan fick melodi, och några övergångsdelar för att få ihop formen. Jag tycker att det är härligt att låten fick bli så pass svängig, nästan lite åt något sorts Roy Hargrove-håll, fast mindre influerat av gospel och jazz, utan mer av kanske folkmusik?

### The Stallion

En låt som har ganska mycket attityd, och drar åt gospel/fusion/house/slick-hållet. Många olika genrer som drar och sliter i den, men precis som med Frog gillar jag att denna låt också blev så pass svängorienterad.

### For You

For You blev både väldigt hård och rockig, men samtidigt mer stillsam och mörk än de andra. Jag tycker att den bryter av på ett bra sätt med både ett annat stuk och en annan atmosfär.

### Insider

Insider var tänkt som en 'poplåt' med sång, och utan något solo. Jag tror att den hade behövt lite mer finslipning i förarbetet, och att den även gick lite för fort live. Annars gillar jag verkligen den, men det var låten som blev klar allra sist, och hade således minst tid att ligga och marinera i våra huvuden.

### Bully (Part I)

Vi ville ha en låt som var uppdelad i flera delar, där delarna byggde på samma tema men var arrangerade olika. Det blev dessa två interlud, Bully part I och II.

Part I blev ett pianostycke i moll, med ganska sentimentala och stillsamma tongångar.

## Into The Flames

Väldigt mycket av ett experiment med lite hårdare byggstenar. Vi ville ha ett interlud som inte var lugnt och stillsamt, och det resulterade i denna låt som också fick text och sångmelodi. Jag tycker verkligen att den bryter av från de andra låtarna på ett bra sätt, men den skulle behöva några små justeringar för att kännas 100 %.

## Only Mortal

En låt som liksom Insider tillkom väldigt sent i processen men passade in väldigt bra. Only Mortal är en kombination av en av Arvids, och en av mina idéer. Vi fick feeling på att göra en gitarrlåt eftersom vi hade två gitarrister, med en sen entré av bandet för att åstadkomma ett klimax i slutet.

## Oh Wow

Också lite av ett rockigt experiment, men med lite ljusare klanger än Into The Flames. Tycker att den sticker ut från de andra låtarna, främst med sin harmonik, och skapar på så sätt en härlig kontrast.

## The Vault

Ännu ett experiment, går det att kombinera ballad och funk? Vi testade konceptet att ha en låt som mitt i byter karaktär väldigt abrupt, och jag tycker faktiskt att vi lyckades få ihop detta möjligtvis omaka par på ett kul sätt.

## Playground

Den allra första idén som kom till i Dropboxen, och också en av dem vi hade minst problem med. Ganska oskyldiga och lekfulla tongångar som gav låten dess namn.

## Bully (Part II)

Part II blev ett stycke för trombon och saxofon. Denna del går i F-dur istället för D-moll som den första, och blir således på ett sätt en harmonisk spegelbild av den första delen.

## Om Natten

Tanken var att göra en mörk, stor, och långsam låt. Vi ville få till en öppen karaktär på låten, och att den skulle vara repetitiv men inte statisk. Den skulle mala på och bara växa mer och mer.

## Sweet Morning

‘Beach Boys-låten’ som den kom att kallas. Här unnade vi oss att ta ut svängarna och kombinera influenser av The Beach Boys med drag av Blood, Sweat & Tears, och Chicago. Sweet Morning tycker jag också sticker ut på ett härligt sätt och står verkligen för sig själv i setlisten.

## Couldn't Be Myself

Vår version av en kärleksballad, där en stor del av fokuset för låten var att alla skulle köra, för att få till ett stort och varmt körsound.

## Slutgiltig Reflektion

Dessa 14 låtar räckte till två set, mellan vilka vi hade en liten fikapaus. Här följer en återkoppling till mitt syfte i början, med kommentarer på hur väl eller icke väl jag tycker att varje mål fullföljdes.

- Bli mer medveten om, få större förståelse för, och utveckla mina egna vanor/min egen stil genom att ‘bolla’ mina idéer mot någon annans kreativa/klangliga bollplank, och vice versa; genom att jobba med någon annans idématerial som grund

Jag känner verkligen att detta fullföljts på många sätt. Dels har jag blivit mer medveten om min egen stil, i och med att på nära håll ställa den i kontrast mot någon annans. Det har låtit mig upptäcka både saker jag gillar, och saker jag inte gillar. En viss distans uppnås genom att ens idéer och material bor så nära någon annans, och det är lättare att bedöma det man gör objektivt istället för att fastna i sin helt egna värld. Det har också varit väldigt lärorikt att få så mycket input av en annan person, och att även få jobba med den personens grundidéer.

Att börja jobba med en grundidé som man själv inte har gjort är på ett sätt en begränsning, eftersom man inte fick bestämma hur den idén skulle låta. Men som vi vet är begränsningar ofta en källa till inspiration, och jag tycker att friktionen som uppstår när man får börja skapa på någon annans målarduk är väldigt givande, och resulterar i att den egna fantasin stimuleras på ett helt nytt sätt. Då kommer det saker ur en som man inte trodde fanns, och som man förmodligen aldrig skulle upptäckt om man utgått från något man själv skapat. Det behöver inte alltid bli genialiskt för det, men det är en intressant, utmanande, och lärorik process.

- Bli bättre på att undvika att låsa mig vid saker, utan istället vara öppen för att musiken kan bli mycket mer än jag själv tänkt från början genom att ta in andras idéer öppet och fördomsfritt, både i kompositions/arrangeringsprocessen, men också i reploken med input från de som kommer vara med i bandet. Men även att utveckla förmågan att veta vilka idéer jag faktiskt tror på och verkligen stå för dem om det behövs.



Detta tycker jag också har fullföljts, även om jag är ganska hård mot mig själv och tycker att jag kunde ha varit ännu mer öppen och fördomsfri. Egot var som sagt ett problem, särskilt i början, och det var en stor utmaning att inte ta kritik personligt, utan se det som ett jobb och alltid fokusera på lösningar och det som var bäst för helheten. Jag blev dock bättre på det, och det ser jag verkligen som något gott.

Gällande input från de i bandet i replokalen är jag kluven, Arvid och jag var först inne på att vissa låtar bara skulle skrivas ned som leadsheets, utan individuella stämmor, och tänkte då att de låtarna skulle formas lika mycket av bandets kollektiva musikalitet som av det vi själva suttit och planerat på kammaren. Men det slutade med att det blev relativt arrangerad musik, vilket på ett sätt sparade oss väldigt mycket tid eftersom det var färre frågor och oklarheter på repen. Dock blev det mindre frihet för bandet, även om vi försökte ge så mycket frihet vi bara kunde ändå. Och trots allt var de inte helt låsta, utan det verkade som om alla kände sig bekväma med att t.ex. säga till om de kommit på ett bättre sätt att spela någonting. Vi får se om det blir någon leadsheetmusik i framtiden, men under omständigheterna (med mängden låtar och antalet repetitioner) tycker jag att vi gjorde rätt val för att få ihop en komplett och välrepererad konsert.

Förmågan att veta vilka idéer jag står och vill kämpa för är jag också kluven kring. I vissa fall tycker jag att jag borde ha stått på mig mer och inte kompromissat, men kan också konstatera att vissa slutresultatet, när jag inte kämpat, var bättre än det som jag tänkte kämpa för. Det är helt enkelt väldigt svårt att i förväg veta vad som kommer bli bäst, men överlag tycker jag att Arvid och jag hade en bra balans i kompromissande gällande idéer. Det vägde inte över åt något håll, och om någon verkligen ville stå fast vid något tror jag att den andra respekterade det, eller så hittade vi en helt annan lösning tillsammans. Att kompromissa är en vital komponent i ett bra samarbete, och bara i en perfekt värld kan alla bli 100 % nöjda i varje läge. Man får ge lite och ta lite, så länge det är relativt jämnt överlag.

- Bli bättre på att döda mina 'darlings'

Absolut, många darlings hamnade i skräphögen under projektets gång. Jag tycker att vi utvecklade en sund distans till det vi lade in i Dropboxmappen, utan att helt sluta bry oss om idéerna och bli likgiltiga. Vi var, i alla fall mot slutet, på det klara med att allt egentligen hängde löst, och att det inte var värt att jobba med något som inte båda gick igång på. Den insikten sköljde bort egoistiska impulser om att man t.ex. ville ha med en idé bara för att det var ens egen.

Jag ska erkänna att jag under projektet (särskilt i början) kämpade mot en viss tävlingsinstinkt och mindervärdeskomplex gentemot Arvid, som har en sån tydlig "lead"-aura och dessutom massa star quality. Det var svårt för mig att släppa "Oskar och Arvid"-tänket och komma in mer i "vi"-tänket. Jag tror att det tyder på någon sorts grundfel i mig som jag behöver jobba med, och det försökte jag verkligen göra under projektets gång, med positiva resultat tycker jag till och med. Mer helhet och mindre ego, helt enkelt!

- Bli mer produktiv och komma i bättre kreativ form genom att skriva mycket oftare

Att skriva inför saker och samtidigt under en viss press har jag alltid tyckt varit svårt, och även om jag var väldigt inspirerad inför projektet var jag också orolig inför hur det skulle vara att "på beställning" skriva så mycket musik. Till min förvåning gick det lättare än väntat. Tanken på bandet vi bestämt oss för, och de inledande diskussionerna/idéerna gav väldigt mycket kreativt bränsle. I och med att vi bestämt oss för att utforska relativt nya musikaliska områden, kändes det också fritt fram med att spruta på med lite okonventionella idéer och testa massa saker. Under hösten blev det som sagt totalt 32 idéer som alla säkert hade kunnat göras till riktiga låtar, och jag känner mig därför nöjd med den kreativa output som uppnåddes.

Själva konserten känner jag mig också nöjd med, men främst på helhet- och kompositionsfronten. Jag är ofta kritisk till mitt eget spel, och den här konserten är inget undantag. Det finns saker som jag vill förbättra i mitt eget spel till nästa gång, men också saker som jag blev väldigt nöjd med. Jag spelade också helt utan noter vilket kändes bra att fullfölja eftersom jag haft en tanke om det ganska länge under projektets gång. Alla låtar blev mer eller mindre som vi tänkt dem, utom Insider och möjligtvis Into The Flames. Den sistnämnda har lite soundmässiga problem som skulle kunna åtgärdas med annan arrangering/instrumentering, men Insider känns mer ickefärdig som låt tycker jag. Det var den absolut sista låten vi gjorde klart, och med den kände jag att vi hade behövt backa bandet och fortsätta jobba med den, för att få till en lika optimal känsla som vi fått med många av de andra låtarna, t.ex. Frog. Men vi var i ett läge där vi helt enkelt fick nöja oss eftersom låten behövde vara klar, och då var det inte mer med det. Men vi kommer fortsätta spela, och då finns det mer tid! Det ska bli kul att se hur låtarna kan komma att landa ännu bättre i framtiden, då vi kommer spela mer och förhoppningsvis upptäcka nya sätt att göra saker på, eller nya lösningar för att få låtarna att bli ännu bättre.

## Avslutande Tankar och Tack

Jag kan inte säga något annat än att detta projekt har varit otroligt stimulerande, utvecklande, roligt, och lärorikt. Jag är väldigt nöjd med valet att jobba tillsammans med någon annan, och jag känner att jag har fullföljt mitt syfte till en sådan grad att jag känner mig nöjd även med det.

Jag ser fram emot att fortsätta jobba på det som jag börjat på i och med projektet, både i form av fortsatta spelningar med bandet och musiken vi satt ihop, men också att ha med mig de personliga kvalitéer jag fått jobba på vidare ut i livet. Att ha blivit bättre på att samarbeta, bättre på att kasta bort darlings, bättre på att ta och ge kritik, bättre på att skriva under press, är saker jag länge har velat bli bättre på, och det känns kul att jag fick chansen i och med detta projektet.

Ett enormt tack till Arvid för denna upplevelse, för att jag fått vara din kollega, för din vänskap, och för din musikalitet. Tack till Rasmus Lindelöw, Emmanuel Hailemariam, Erik Fhager, Samuel Muntlin, Sebastian Ågren, Albin Grahn, och Johanna Edberg för att ni ville vara med och spela vår musik. Tack till Sven Berggren för handledning under skrivandet av denna reflektion.